

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยโดยใช้โมเดลกราฟฟิตี
ที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ และทักษะการทำงาน
ร่วมกับผู้อื่นของนักศึกษามหาวิทยาลัยอุบลราชธานี*

THAI LANGUAGE LEARNING ACTIVITIES BY USING THE GRAFFITI
MODEL ON READING COMPREHENSION ABILITY AND COOPERATIVE
SKILLS OF UBONRATCHATHANI UNIVERSITY'S STUDENTS

ภาสพงศ์ ผิวพอใช้

Passapong Pewporchai

มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

Ubon Ratchathani University, Thailand

E-mail: bhasabong@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบ 1) ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้โมเดลกราฟฟิตีของผู้เรียนกลุ่มทดลอง 2) ทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นก่อนและหลังเรียนของผู้เรียนกลุ่มทดลอง 3) ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจหลังเรียนของผู้เรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และ 4) ทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นหลังเรียนของผู้เรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยอุบลราชธานีที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 แบ่งเป็นกลุ่มทดลองซึ่งจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้โมเดลกราฟฟิตี จำนวน 90 คน และกลุ่มควบคุมซึ่งจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ จำนวน 85 คน ผลการวิจัย พบว่า 1) กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้โมเดลกราฟฟิตีมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจหลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้โมเดลกราฟฟิตีมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้โมเดลกราฟฟิตีมีทักษะการร่วมมือหลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

* Received 6 September 2021; Revised 2 December 2021; Accepted 14 December 2021

ภาษาไทยโดยใช้โมเดลกราฟฟิตีมีทักษะการร่วมมือสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น, การจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทย, โมเดลกราฟฟิตีที่ส่งผลต่อความสามารถในการอ่าน

Abstract

The objectives of this research article were to compare 1) reading comprehension ability skills between a group learning by the graffiti model and a group learning by conventional instruction 2) cooperative skills between a group learning by the graffiti model and a group learning by conventional instruction. 3) reading comprehension ability of the two groups of students when doing their pre-test and post-test in this experiment. 4) cooperative skills of the two groups of students when doing their pre-test and post-test in this experiment. The samples were of Ubon Ratchathani University students registered in the Thai Language for Communication course, the first semester of the academic year 2018. The samples were divided into two groups. There were 90 students in the experimental group, which learned by the graffiti model, and a controlled group of 85 students learned by conventional instructions. Results were concluded as follows: 1) The controlled group had higher reading comprehension ability after the experiment than before the experiment at the .05 level of significance; 2) The controlled group had higher reading comprehension ability than students instructed by conventional instructions at the .05 level of significance; 3) The controlled group had higher cooperative skills after the experiment than before the experiment at the .05 level of significance and; 4) The controlled group had higher cooperative skills than students instructed by conventional instructions at the .05 level of significance.

Keywords: Cooperative Skill, Thai Language Learning Activities, Graffiti Model Which Affects Reading Comprehension Ability

บทนำ

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ มีความสำคัญในการใช้เพื่อติดต่อสื่อสารระหว่างกัน ในสังคม และเป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาความรู้ในรายวิชาอื่น ๆ ด้วย ดังนั้น การจัดการศึกษาทุกระดับของไทยจึงได้กำหนดให้ภาษาไทยเป็นวิชาพื้นฐานสำหรับผู้เรียนเพื่อฝึกฝนให้เกิด

ทักษะความชำนาญและมีการพัฒนาการด้านภาษาไปตามวัยทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยเฉพาะการเรียนรู้ในระดับอุดมศึกษา ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ เพิ่มพูนประสบการณ์ และพัฒนาสติปัญญาให้เจริญงอกงาม รวมไปถึงการรู้จักเลือกและคัดสรรข้อมูลที่อยู่รอบรอบเพื่อให้เกิดทัศนะที่กว้างขวางและหลากหลาย อันจะเอื้อประโยชน์ต่อการปรับตัวให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วในโลกยุคปัจจุบัน โดยในศตวรรษที่ 21 นั้น สังคมโลกมีความเจริญรุดหน้าทางเทคโนโลยีการสื่อสารเป็นอันมาก ทั้งนี้ไม่เพียงแต่จะก่อให้เกิดภาวะการแข่งขันทางเศรษฐกิจและสังคมที่แพร่กระจายไปทั่วโลกเท่านั้น หากในวงการศึกษาก็ยังต้องปรับเปลี่ยนกระบวนทัศน์การเรียนรู้ใหม่โดยหันมามุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความตื่นตัวและเติบโตเป็นประชากรที่มีคุณภาพ พร้อมทั้งจะเผชิญหน้ากับสภาพสังคมเศรษฐกิจและเทคโนโลยีในอนาคตตลอดจนสามารถดำรงชีวิตในสังคมโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงได้ ดังที่ นายแพทย์วิจารณ์ พานิช กล่าวว่า “การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ต้อง “ก้าวข้ามสาระวิชา” ไปสู่การเรียนรู้ “ทักษะเพื่อการดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21” (21st Century Skills) ที่ผู้สอนสอนไม่ได้ ผู้เรียนต้องเรียนเอง หรือพูดใหม่ว่าผู้สอนต้องไม่สอน แต่ต้องออกแบบการเรียนรู้ และอำนวยความสะดวก (Facilitate) ในการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเรียนรู้จากการเรียนลงมือทำแล้วการเรียนรู้ก็จะเกิดจากภายในใจและสมองของตนเอง”

ด้วยเหตุที่ภาษาไทยเป็นหัวใจสำคัญของการศึกษาสรรพวิชาแขนงต่าง ๆ แนวทางหนึ่งของการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในระดับอุดมศึกษาซึ่งผู้สอนได้นำกันมาใช้อย่างแพร่หลายมากขึ้นเพื่อพัฒนาทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 ให้แก่ผู้เรียนก็คือการให้ความสำคัญและส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนากระบวนการคิด มีวิธีแสวงหาความรู้และการจัดการความรู้ด้วยการลงมือปฏิบัติจริงร่วมกับผู้อื่น อันจะช่วยสร้างเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนควบคู่ไปกับความมีคุณธรรมจริยธรรม และการมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์และสมรรถนะด้านต่าง ๆ อย่างครบถ้วน (วิจารณ์ พานิช, 2555) จะเห็นได้ว่า ทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจนั้นมีความสำคัญยิ่งในการเรียนการสอนภาษาไทยในระดับอุดมศึกษา ทั้งนี้เพราะการอ่านคือรากฐานของการเรียนรู้ มนุษย์ใช้การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการศึกษาและแสวงหาความรู้ เพราะการอ่านเป็นกระบวนการเริ่มต้นของการเรียนรู้ที่ช่วยพัฒนาสติปัญญาของผู้อ่านให้สูงขึ้น การอ่านจึงเปรียบเสมือนกุญแจไขไปสู่ความรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาความคิดและคุณภาพชีวิตของมนุษย์ ดังที่ มณีรัตน์ สุกโชติรัตน์ กล่าวว่า การอ่านช่วยเพิ่มพูนความรู้ความสามารถของผู้อ่าน การอ่านมากทำให้ผู้นั้นมีความรอบรู้ ที่สำคัญคือ ทำให้คนมีความคิดกว้างไกลมีวิสัยทัศน์และเกิดการพัฒนาสติปัญญา ยิ่งในปัจจุบันที่โลกมีความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีความรู้ใหม่ ๆ เกิดขึ้นมากมาย ทักษะการอ่านก็ยังมีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวันของคนทุกเพศทุกวัยมากขึ้น (มณีรัตน์ สุกโชติรัตน์, 2548) การอ่านเป็นทักษะสำคัญในการแสวงหาความรู้ ทำให้คน

ฉลาด รู้จักคิดและมีโลกทัศน์กว้างทันโลกและทันเหตุการณ์ ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ กล่าวว่า การอ่านมีประโยชน์ในการพัฒนาตนเองคือ พัฒนาการศึกษ พัฒนาอาชีพ พัฒนาคุณภาพชีวิต (ฉวีวรรณ คูหาภินันท์, 2542) และศรีวิไล พลมณี กล่าวว่า การอ่านเป็นเครื่องพัฒนาสมองและทักษะการแก้ปัญหา และยังช่วยสร้างความเจริญต่อประเทศชาติ (ศรีวิไล พลมณี, 2545) นอกจากนี้ การอ่านยังมีความสำคัญในฐานะที่เป็นทักษะพื้นฐานของการเรียนรู้ตลอดชีวิต ดังที่ วิชัย ตันศิริ กล่าวว่า การสอนทักษะที่จำเป็นต่อการสร้างพื้นฐานสำหรับการศึกษตลอดชีวิต คือ การสอนขั้นพื้นฐานให้ผู้เรียนรู้จักวิธีการที่จะค้นหาข้อเท็จจริงและวิธีการที่จะศึกษาเรื่องราวต่าง ๆ ด้วยการอ่าน (วิชัย ตันศิริ, 2547) ดังนั้น การเตรียมความพร้อมให้กับเยาวชนจึงต้องให้ความสำคัญเรื่องการอ่านด้วย ดังที่ บันลือ พลฤกษ์วัน ว่า “หัวใจของการสอนอ่านขึ้นอยู่กับว่าผู้สอนสามารถส่งเสริมให้เด็กประสบความสำเร็จเพียงใด” (บันลือ พลฤกษ์วัน, 2532) และฉวีวรรณ คูหาภินันท์ กล่าวว่า การอ่านมีความจำเป็นต้องฝึกให้ชำนาญเพื่อที่จะได้สะสมประสบการณ์ให้เกิดความคิดกว้างขวางและเข้าใจเรื่องที่อ่านอย่างรวดเร็ว และถูกต้อง เพราะการอ่านไม่ใช่ทักษะที่เกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติต้องอาศัยการปลูกฝังและส่งเสริมอย่างต่อเนื่องโดยเฉพาะในช่วงเยาว์วัย เพื่อจะได้เป็นพื้นฐานในการอ่านและแสวงหาความรู้ต่อไป ดังนั้น จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนภาษาไทยต้องให้ความสำคัญต่อการพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจของผู้เรียน นอกจากทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานที่จะนำไปสู่การอ่านในระดับที่สูงขึ้นแล้ว ผู้สอนควรพัฒนาทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นของผู้เรียนด้วย เพื่อให้ผู้เรียนสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ ซึ่งถือเป็นคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 (ฉวีวรรณ คูหาภินันท์, 2542)

การจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมในการพัฒนาทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นของผู้เรียน คือ การเรียนรู้แบบเชิงรุกที่เน้นการร่วมมือร่วมใจกันของผู้เรียน ซึ่งเรียกว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งที่สอดคล้องกับหลักการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ สลาวิน (Slavin) ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือว่าหมายถึง วิธีการจัดการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ โดยจะแบ่งจัดกลุ่มสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มให้มีความสามารถในการเรียนต่างกัน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้โดยมีเป้าหมายในการทำงานร่วมกันและให้สมาชิกในกลุ่มช่วยเหลือกัน (Slavin, R. E., 1995) สอดคล้องกับที่จอห์นสันและจอห์นสัน กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ร่วมมือและช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มไม่ใหญ่นัก ประกอบด้วยการแบ่งสมาชิกกลุ่มโดยความสามารถ ให้ทำงานร่วมกัน โดยสมาชิกแต่ละคนมีความรับผิดชอบร่วมกันทั้งในส่วนตนและส่วนรวม การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นแนวทางหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมสติปัญญา ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ใฝ่เรียนรู้ในการเรียนและส่งเสริมทักษะทางสังคมแก่ผู้เรียนเรียน (Johnson and other, 1984) ผู้สอนจึงควรนำนวัตกรรมนี้มาพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความ

เข้าใจ ดังที่ สลาบิน (Slavin) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือสามารถทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจ และวินิจฉัยเรื่องที่อ่านได้เป็นอย่างดี (Slavin, R. E., 1995)

โมเดลกราฟฟิตี (Graffiti model) คือ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) รูปแบบหนึ่งที่พัฒนาขึ้นโดย Estes และคณะ เป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่นักศึกษาจะได้ร่วมระดมพลังสมอง โดยการทำงานเป็นกลุ่มเพื่อตอบคำถามหรืออภิปรายหัวข้อที่กำหนด แล้วเขียนคำตอบลงในกระดาษคำถาม ซึ่งแลกเปลี่ยนไปให้แต่ละกลุ่มตอบคำถามจนครบทุกข้อ นักศึกษาทุกคนจะได้อ่านคำตอบของทุกกลุ่ม ทำให้เกิดความเข้าใจบทเรียนมากขึ้น (Estes and other, 2011)

Estes และคณะ นำเสนอขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 7 ขั้นตอน ตามลำดับ คือ 1) เตรียมกระดาษคำถามและแบ่งกลุ่มนักศึกษา (Prepare the graffiti questions and group number and composition) แบ่งกลุ่มนักศึกษาแบบละความสามารรถ แล้วแจกกระดาษคำถามที่สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ของบทเรียนให้แต่ละกลุ่ม กลุ่มละ 1 แผ่น กระดาษคำถามแต่ละแผ่นมีคำถาม 1 ข้อ ไม่ซ้ำกัน 2) แจกอุปกรณ์การเรียนรู้และสื่อความรู้ (Distribute materials) ครูแจกเอกสารประกอบการเรียน เพื่อให้นักศึกษาศึกษาหาคำตอบ และแจกปากกาให้แต่ละกลุ่ม โดยมีสีแตกต่างกัน เพื่อให้นักศึกษาแต่ละกลุ่มหาคำตอบของกลุ่มตนเองได้ง่าย 3) นักศึกษาแต่ละกลุ่มตอบคำถาม (Group answer questions) ครูให้นักศึกษาแต่ละกลุ่มพิจารณาคำถามและตอบคำถาม โดยเขียนลงในกระดาษคำถามด้วยปากกาสีที่ได้รับ ภายในเวลาที่กำหนด 4) นักศึกษาแต่ละกลุ่มแลกเปลี่ยนคำถาม (Exchange questions) นักศึกษาแต่ละกลุ่มแลกเปลี่ยนกระดาษคำถามที่เขียนคำตอบของกลุ่มตนเรียบร้อยแล้วกับกลุ่มอื่น ๆ เพื่อให้ทุกกลุ่มตอบคำถามจนครบทุกข้อ 5) นักศึกษาแต่ละกลุ่มพิจารณาบทวนคำตอบแล้วสรุป (return to the original question, summarize and generalizations) เมื่อกระดาษคำถามแผ่นแรกที่แต่ละกลุ่มได้รับวนกลับมาที่กลุ่มเดิม ให้นักศึกษาแต่ละกลุ่มพิจารณาบทวนคำตอบทั้งหมด แล้วสรุปเป็นคำตอบที่ถูกต้อง 6) แลกเปลี่ยนคำตอบกับกลุ่มอื่น (Share Information) นักศึกษาแต่ละกลุ่มส่งผู้แทนมานำเสนอคำตอบของคำถามข้อแรกที่กลุ่มได้รับ ซึ่งสรุปคำตอบจากการพิจารณาบทวนคำตอบของทุกกลุ่ม และ 7) ประเมินผล (Evaluation The Group Process) นักศึกษาแต่ละกลุ่มตอบคำถามในใบงานเพื่อทบทวนความรู้ความเข้าใจและเขียนสรุปผลการทำงานของกลุ่มตนว่าประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด (Estes and other, 2011)

งานวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยสนใจศึกษาตัวแปร คือ การอ่านเพื่อความเข้าใจและทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ 1) การอ่านเพื่อความเข้าใจ หมายถึง กระบวนการในการทำความเข้าใจสารที่ผู้เขียนต้องการสื่อมายังผู้อ่าน โดยผู้อ่านต้องเข้าใจความหมายของคำศัพท์ ประโยค สามารถจับใจความสำคัญและแนวคิดของผู้เขียนได้ แล้วนำความรู้ที่ได้จากการอ่านมาเชื่อมโยงกับความรู้และประสบการณ์เดิม ตลอดจนการใช้ความหมายบริบทเข้าช่วย

ในการตีความให้ใกล้เคียงกับเจตนาอารมณ์ กระบวนการค้นหาความหมายเพื่อให้เกิดความเข้าใจ ต้องใช้ความสามารถทางภาษาหลายระดับพร้อมกัน ตั้งแต่ระดับตัวอักษรหรือระดับ (Morphology) ระดับโครงสร้าง (Syntactic) และระดับความหมาย (Semantic) ในการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาและโครงสร้างของเรื่อง เพื่อช่วยสร้างสมมติฐานเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน และสามารถจับประเด็นสำคัญจากเรื่องที่อ่านได้ 2) ทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นหรือทักษะการร่วมมือ ตามแนวคิดของ จอห์นสัน และคณะ และประภาสินี ปิงใจ ประกอบด้วยสี่ทักษะ คือ 2.1) ทักษะการจัดตั้งกลุ่ม ทักษะการจัดตั้งกลุ่มเป็นทักษะพื้นฐานต่อการจัดกลุ่มและการกำหนดบรรทัดฐานของกลุ่มอย่างเหมาะสมพฤติกรรมที่สำคัญในทักษะการจัดตั้งกลุ่ม ประกอบด้วย การเข้ากลุ่มเรียนรู้แบบร่วมมือโดยปราศจากการส่งเสียงรบกวนและก่อกวนผู้อื่น การอยู่ในกลุ่ม กล่าวคือ การเดินไปมารอบห้องระหว่างเวลาอยู่ในกลุ่มไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งตัวนักศึกษาที่กำลังทำและสมาชิกภายในกลุ่มด้วย การใช้เสียงเบา ๆ กล่าวคือ กลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือสามารถเรียนรู้งานอย่างเงียบ ๆ ได้ โดยครูบางคนกำหนดให้นักศึกษา 1 คนในแต่ละกลุ่ม เพื่อให้มั่นใจว่าสมาชิกทุกคนภายในกลุ่มจะพูดด้วยเสียงที่เบา การส่งเสริมทุกคนให้มีส่วนร่วม กล่าวคือ สมาชิกทุกคนภายในกลุ่มจำเป็นต้องแบ่งปันความคิดเห็น บทเรียนต่าง ๆ และทุกคนเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มที่จะต้องพยายามให้บรรลุเป้าหมายของกลุ่ม ทักษะทางสังคมอื่น ๆ ที่จำเป็น ประกอบด้วย การเรียกชื่อสมาชิกภายในกลุ่ม การมองที่ผู้พูด การไม่ประพฤติกริยาวาจาที่ดูหมิ่นผู้อื่น เป็นต้น 2.2) ทักษะการปฏิบัติหน้าที่ ทักษะการปฏิบัติหน้าที่เป็นทักษะที่เกี่ยวข้องกับการจัดการความพยายามของกลุ่มที่จะสร้างงานและรักษาความสัมพันธ์ทางการทำงานระหว่างสมาชิกให้มีประสิทธิภาพ 2.3) ทักษะการคิดเชิงระบบ ทักษะการคิดเชิงระบบ เป็นทักษะที่จำเป็นต่อการเตรียมกระบวนการทางความคิด ซึ่งจำเป็นต่อความเข้าใจเชิงลึกของบทเรียนต่าง ๆ ที่ศึกษา ทั้งกระตุ้นการใช้ยุทธศาสตร์การแสดงผลอย่างมีคุณภาพ และทำให้เชื่อมั่นได้ถึงความรู้และความมั่นคงทางการเรียนรู้ของบทเรียนต่าง ๆ ที่ได้รับมอบหมาย เนื่องจากจุดประสงค์ของกลุ่มการเรียนรู้ คือ สร้างการเรียนรู้ของสมาชิกทั้งหมดให้ได้มากที่สุด ทักษะที่ตามมานั้นเป็นจุดมุ่งหมายเฉพาะทางที่กลวิธีต่าง ๆ ได้จัดเตรียมไว้สำหรับการประมวลผลบทเรียนที่ศึกษา 2.4) ทักษะการสรุปความคิด ทักษะการสรุปความคิดเป็นทักษะที่จำเป็นต่อการกระตุ้นการทบทวนบทเรียน ความขัดแย้งทางปัญญา การสืบค้นข้อมูลและการติดต่อสื่อสารภายในกลุ่มหลังจากได้ข้อสรุปที่ตรงกัน ทิศทางที่สำคัญที่สุดของการเรียนรู้ทิศทางหนึ่งเกิดขึ้นเมื่อสมาชิกภายในกลุ่มแข่งขันให้เหตุผลและให้ข้อสรุปอย่างมีทักษะ การโต้แย้งเชิงวิชาการเป็นสาเหตุให้สมาชิกภายในกลุ่มสืบค้นเชิงลึกไปยังบทเรียนรวบรวมเหตุผลเพื่อสนับสนุนข้อสรุป คิดอย่างรอบด้านมากขึ้นเกี่ยวกับประเด็นนั้น ๆ ค้นหาข้อมูลข่าวสารเพิ่มเติมเพื่อสนับสนุนแนวความคิดของตน และได้แย้งอย่างสร้างสรรค์ (Johnson and other, 1984); (ประภาสินี ปิงใจ, 2555)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้โมเดลกราฟฟิตีของผู้เรียนกลุ่มทดลอง
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้โมเดลกราฟฟิตีของผู้เรียนกลุ่มทดลอง
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้โมเดลกราฟฟิตีของผู้เรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
4. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้โมเดลกราฟฟิตีของผู้เรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้โมเดลกราฟฟิตีที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและทักษะการร่วมมือของนักศึกษามหาวิทยาลัยอุบลราชธานี และเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ และทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นของนักศึกษาที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้โมเดลกราฟฟิตีกับนักศึกษาที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือนักศึกษามหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 แบ่งเป็นกลุ่มทดลองซึ่งจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้โมเดลกราฟฟิตีจำนวน 90 คน และกลุ่มควบคุมซึ่งจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ จำนวน 85 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ 1) แบบวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ และ 2) แบบประเมินทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญ และเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้วินิจสาร วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และทดสอบค่าที

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองตามขั้นตอน คือ วัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง โดยใช้แบบวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจที่สร้างขึ้น จากนั้นวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง โดยการทดสอบค่า t แบบกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอิสระต่อกัน (Independent Sample t - test) โดยผู้วิจัยพบว่า ก่อนการทดลองผู้เรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในส่วนของการประเมินทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง ผู้วิจัยใช้แบบประเมินทักษะการร่วมมือที่สร้างขึ้น จากนั้นวิเคราะห์ความ

แตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง โดยการทดสอบค่า t แบบกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอิสระต่อกัน (Independent Sample t - test) ผู้วิจัยพบว่า ก่อนการทดลองผู้เรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้วินิจสารตามแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มทดลองจำนวน 3 แผนและกลุ่มควบคุมจำนวน 3 แผน ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แต่ละคาบผู้วิจัยสังเกตทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นของผู้เรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แล้วบันทึกคะแนนทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นของผู้เรียนในแบบบันทึก

การวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง ผู้วิจัยใช้แบบวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และประเมินทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง โดยใช้แบบประเมินทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นที่สร้างขึ้น แล้วนำคะแนนที่ได้จากแบบวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและแบบประเมินทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลองมาวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์คะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง

ผู้วิจัยวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง โดยการทดสอบค่า t แบบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (dependent sample t - test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง

ค่าสถิติ	$\bar{x}$	S.D.	T	sig.
การทดลอง				
ก่อนการทดลอง	16.47	2.90	2.866	.005
หลังการทดลอง	17.33	2.10	-	-

ตารางที่ 1 พบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้โมเดลกราฟพิติมีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์คะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง

ผู้วิจัยวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง โดยการทดลองค่า t แบบกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอิสระต่อกัน (Independent Sample t - test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตารางที่ 2 ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง

ค่าสถิติ	$\bar{x}$	S.D.	T	sig.
การทดลอง				
ก่อนการทดลอง	17.33	2.10	6.438	.000
หลังทดลอง	16.50	2.47	-	-

ตารางที่ 2 พบว่า หลังการทดลอง กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมเรียนรู้โดยใช้โมเดลกราฟพีทิมี่ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์คะแนนทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง

ผู้วิจัยวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลองโดยการทดลองค่า t แบบกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอิสระต่อกัน (Dependent Sample t - test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 โดยจำแนกเป็นทักษะย่อย 4 ทักษะ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง

ค่าสถิติ	ก่อนทดลอง		หลังทดลอง		t	Sig.
ทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
1. ทักษะการจัดตั้งกลุ่ม	15.40	0.49	22.03	0.64	-76.06	.000
2. ทักษะการปฏิบัติงานกลุ่ม	14.38	1.47	19.78	0.91	-56.45	.000
3. ทักษะการคิดเชิงระบบ	14.00	0.79	17.70	0.58	-35.83	.000
4. ทักษะการสรุปความคิด	14.60	0.81	18.41	0.82	-33.72	.000
รวม	58.38	1.75	77.79	2.02	-96.26	.000

ตารางที่ 3 เมื่อพิจารณาโดยรวมและรายทักษะพบว่า หลังการทดลอง กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้โมเดลกราฟพิติมีค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์คะแนนทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง

ผู้วิจัยวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง โดยการทดสอบค่า t แบบกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอิสระต่อกัน (Independent Sample t - test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 โดยจำแนกเป็นทักษะย่อย 4 ทักษะผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง

ค่าสถิติ	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t	Sig.
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น						
1. ทักษะการจัดตั้งกลุ่ม	22.03	0.64	20.91	0.74	3.57	.000
2. ทักษะการปฏิบัติงานกลุ่ม	19.78	0.91	17.72	0.59	17.71	.000
3. ทักษะการคิดเชิงระบบ	17.70	0.58	14.62	0.83	28.52	.000
4. ทักษะการสรุปความคิด	18.41	0.82	16.46	0.66	17.35	.000
รวม	77.79	2.02	68.40	1.97	1.34	.000

ตารางที่ 4 เมื่อพิจารณาโดยรวมและรายทักษะพบว่า หลังการทดลอง กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้โมเดลกราฟพิติมีค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้โมเดลกราฟพิติมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น สูงกว่าก่อนการทดลอง และสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมติฐานที่ผู้วิจัยกำหนดไว้และมีประเด็นสำคัญในการอภิปรายวิจัย ดังนี้

1. กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้โมเดลกราฟพิติมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจหลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้โมเดลกราฟ

พิติมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 น่าจะเป็นผลมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้โมเดลกราฟพิติสามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาได้ เนื่องจากโมเดลกราฟพิติเป็นการเรียนรู้ที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ร่วมกันระดมพลังสมองโดยการทำงานเป็นกลุ่ม เพื่อตอบคำถามหรืออภิปรายหัวข้อที่กำหนด ผู้เรียนจะมีปฏิสัมพันธ์กันและร่วมมือกันปฏิบัติงาน โดยมีเป้าหมายร่วมกัน Estes และคณะ และประภาสินี ปิงใจ กล่าวไว้ว่า การเรียนแบบร่วมมือสามารถทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจเรื่องที่อ่านได้เป็นอย่างดี (Johnson and other, 1984); (ประภาสินี ปิงใจ, 2555) นอกจากนี้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้โมเดล กราฟพิติมีจุดเด่น คือ การใช้คำถามให้ผู้เรียนช่วยกันหาคำตอบจากเรื่องที่อ่านและร่วมกันอภิปรายตามหัวข้อที่กำหนด จึงทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเนื้อเรื่องได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังที่ วัฒนาพร ระงับทุกข์ กล่าวว่า การใช้คำถามเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ ช่วยให้ผู้เรียนสร้างความรู้ความเข้าใจและพัฒนาความคิดใหม่ ๆ และช่วยพัฒนาทักษะการคิดและเกิดความเข้าใจที่ชัดเจนยิ่งขึ้น (วัฒนาพร ระงับทุกข์, 2545)

2. กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้โมเดลกราฟพิติมีทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นหลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้โมเดลกราฟพิติมีทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 น่าจะเป็นผลมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้โมเดลกราฟพิติสามารถพัฒนาทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นของนักศึกษาให้สูงขึ้นได้ เนื่องจากเป็นโมเดลที่สอดคล้องกับหลักการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญที่ให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ สมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถในการเรียนต่างกันจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยมีเป้าหมายในการทำงานร่วมกัน คือ ความสำเร็จของกลุ่ม ดังที่ Estes และคณะ และประภาสินี ปิงใจ กล่าวไว้ว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้โมเดลกราฟพิติสามารถพัฒนาทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นของผู้เรียนได้ เพราะสมาชิกกลุ่มมีการพึ่งพากันในทางบวกและมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ดังนั้น ประโยชน์ที่ผู้เรียนจะได้รับจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โมเดลนี้ คือ ผู้เรียนมีทักษะการร่วมมือและสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น (Estes and other, 2011); (ประภาสินี ปิงใจ, 2555) นอกจากนี้ การศึกษาของ จอห์นสัน และจอห์นสัน อธิบายว่า เมื่อผู้เรียนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ผู้เรียนจะมีความสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม เพราะได้รับการส่งเสริมซึ่งกันและกัน การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสามารถพัฒนาทักษะการร่วมมือให้เพิ่มขึ้นได้ ด้วยเหตุนี้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้โมเดลกราฟพิติจึงทำให้ทักษะการร่วมมือของผู้เรียนเพิ่มสูงขึ้น (Johnson, D. W. & Johnson, F. P, 1994)

สรุป/ข้อเสนอแนะ

ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้โมเดลกราฟฟิติที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นของนักศึกษามหาวิทยาลัยอุบลราชธานี สรุปได้ดังนี้ 1) กลุ่มการทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้โมเดลกราฟฟิติมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจหลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) กลุ่มการทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้โมเดลกราฟฟิติมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) กลุ่มการทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้โมเดลกราฟฟิติมีทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นหลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) กลุ่มการทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้โมเดลกราฟฟิติมีทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะจากการทำวิจัยเรื่องนี้ ดังนี้ 1) ข้อเสนอแนะสำหรับการใช้โมเดลกราฟฟิติ ผู้สอนควรสังเกตพฤติกรรมการร่วมมือของผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ เมื่อผู้เรียนไม่สามารถตอบคำถามข้อใดได้ ควรอธิบายเพิ่มเติมเพื่อเป็นแนวคำตอบให้ผู้เรียน และผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนช่วยกันตั้งคำถาม หลังจากการจัดการเรียนรู้ไประยะหนึ่ง เพื่อให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มากขึ้น และเป็นการตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน 2) ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป ควรศึกษาผลการใช้โมเดลกราฟฟิติที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นของผู้เรียนในระดับอื่น ๆ และในรายวิชาอื่น ๆ และควรศึกษาผลการใช้โมเดลกราฟฟิติที่มีต่อตัวแปรตามอื่น ๆ ด้านการอ่าน เช่นความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ ความสามารถในการอ่านตีความความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ เป็นต้น

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการวิจัยเรื่อง “ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้โมเดลกราฟฟิติที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นของนักศึกษามหาวิทยาลัยอุบลราชธานี” ซึ่งได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ประจำปีงบประมาณ 2561 และได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1 ประเภทบุคลากรสายวิชาการ ในการประกวดการจัดการความรู้ UBU - KM fair ของมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีในปี พ.ศ. 2563

เอกสารอ้างอิง

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. (2542). การอ่านและการส่งเสริมการอ่าน. กรุงเทพมหานคร: บุรพาสาน.

- บันลือ พุกกะวัน. (2532). มิติใหม่ในการสอนอ่าน. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- ประภาสสินี ปิงใจ . (2555). ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้โมเดลกราฟฟิตีที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและทักษะการร่วมมือของนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. ใน วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย . จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มณีรัตน์ สุกโชติรัตน์. (2548). อ่านเป็น: เรียนก่อน สอนเก่ง. กรุงเทพมหานคร : นานมีบุ๊คพับลิเคชั่น.
- วัฒนาพร กระจับทุกข์. (2545). เทคนิคการและกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544. กรุงเทพมหานคร: กราฟฟิค.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21. กรุงเทพมหานคร: มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.
- วิชัย ต้นสิริ. (2547). โฉมหน้าการศึกษาไทยในอนาคตแนวคิดสำคัญของการปฏิรูปในพระราชบัญญัติการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรีวิไล พลมณี. (2545). ภาษาและการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 4). เชียงใหม่: เคล็ดไทย.
- Estes and other. (2011). Instruction: A models approach 6th ed. The United States of America: Pearson Education.
- Johnson and other. (1984). Circles of learning cooperative in the classroom. The United States of America: ASCD.
- Johnson, D. W. & Johnson, F. P. (1994). Joining together group theory and groupskills. Boston: Allyn and Bacon.
- Slavin, R. E. (1995). Cooperative Learning : Theory, research and practices 2nd ed. Boston: Allyn and Bacon.